

PRESUDA SUDA

10. travnja 1984.(*)

„Mjesta rada Parlamenta – Raspoređivanje osoblja”

U predmetu 108/83,

Veliko Vojvodstvo Luksemburg, koje zastupa njegov agent Julien Alex, direktor za međunarodne gospodarske odnose u Ministarstvu vanjskih poslova, uz asistenciju Andréa Elvingera, odvjetnika, člana Odvjetničke komore u Luxembourggu, s izabranom adresom za dostavu u uredu potonjeg,

tužitelj,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju njegov glavni direktor Francesco Pasetti-Bombardella i njegov pravni savjetnik Roland Bieber, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Glavnom tajništvu Europskog parlamenta, Plateau du Kirchbert, Luxembourg,

tuženika,

povodom tužbe za poništenje Rezolucije Europskog parlamenta od 20. svibnja 1983. o „donošenju zaključaka o izvješću Zagari koje je Europski parlament usvojio 7. srpnja 1981.” (SL C 161, str. 155.),

SUD,

u sastavu: J. Mertens de Wilmars, predsjednik, T. Koopmans, K. Bahlmann i Y Galmot, predsjednici vijeća, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, G. Bosco, O. Due, U. Everling, i C. Kakouris, suci,

nezavisni odvjetnik: G. F. Mancini,

tajnik: P. Heim,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim Tajništvu Suda 10. lipnja 1983. Veliko Vojvodstvo Luksemburg je na temelju članaka 31. i 33. Ugovora o EZUČ-u i, podredno, na temelju članka 173.

Ugovora o EEZ-u i članka 146. Ugovora o EZAE-u, podnijelo tužbu za poništenje „Rezolucije o donošenju zaključaka o izvješću Zagari koje je Europski parlament usvojio 7. srpnja 1981.” objavljene u zapisniku sa sjednice Europskog parlamenta od 20. svibnja 1983. (SL C 161 od 20. 6. 1983., str. 155.).

- 2 Valja podsjetiti da je Rezolucija Parlamenta od 7. srpnja 1981. o usvajanju izvješća Zagari bila predmet tužbe za poništenje koju je podnijelo Veliko Vojvodstvo Luksemburg, o kojoj je donesena presuda Suda od 10. veljače 1983. (predmet 230/81, Zb., 1983, str. 255.).
- 3 U spornoj rezoluciji Parlament, smatrajući da „za organizaciju svojega rada ima pravo donijeti sve korisne odluke ako one ne zahtijevaju sudjelovanje ili odobrenje Vijeća”, „da se, sukladno odlukama od 7. srpnja 1981., sve plenarne sjednice održavaju u Strasbourgu, službenom mjestu rada Parlamenta”, „da se sjednice odbora i klubova zastupnika uobičajeno održavaju u Bruxellesu ” i „da Luxembourg treba ostati sjedište sudskih i financijskih institucija”,

„1. odlučuje:

a) da će zaključke o odlukama od 7. srpnja 1981. donijeti u okviru proračuna za 1983. i sljedećih proračuna;

b) da će odsada osoblje Glavnog tajništva maksimalno racionalno raspoređivati među mjestima rada:

– time što će organizirati da službe koje uglavnom sudjeluju u radu plenarnih sjednica budu stalno smještene u mjestu u kojem Parlament održava te sjednice, tj. u Strasbourgu,

– time što će organizirati da službe koje uglavnom sudjeluju u radu odbora budu smještene u Bruxellesu;

c) da će prilikom novih zapošljavanja uzimati u obzir tu podjelu;

d) da će, što većom primjenom dragovoljnog premještanja, uzimati u obzir legitimne interese osoblja, a predstavnike osoblja potpuno uključiti u donošenje mjera koje treba poduzeti u provedbi ove rezolucije;

2. zadužuje Predsjedništvo da u administraciji provede strukturne promjene namijenjene postizanju fleksibilnijeg radnog ritma, na primjer, kada se to odnosi na brzu organizaciju posebnih sjednica Parlamenta;

3. zadužuje Glavnog tajnika da odmah pripremi mjere za reorganizaciju koje nalaže ova rezolucija.”

Odvijanje postupka u Parlamentu

- 4 Pobjana rezolucija donesena je bez rasprave i bez glasovanja, pisanim postupkom predviđenim člankom 49. Poslovnika Parlamenta koji je bio na snazi u vrijeme nastanka spornih događaja.

- 5 Kako to proizlazi iz zapisnika sa sjednice od 10. ožujka 1983. (SL C 96 od 11.4.1983., str. 45.), predsjednik Parlamenta izvijestio je Plenarnu skupštinu da je za prijedlog sporne rezolucije „glasovalo više od polovine članova Parlamenta”. Također je izjavio „da se na taj prijedlog rezolucije koji je podnesen sa svim potpisima ne može primijeniti postupak predviđen člankom 49. stavcima 1. i 2. , osobito što se tiče prava zastupnika na podnošenje amandmana”. Predsjednik je smatrao da „u tim okolnostima taj prijedlog rezolucije mora biti na oglasnoj ploči najmanje 30 dana prije nego se eventualno uputi nadležnim tijelima Parlamenta koja će ispitati kako će se postupiti s tim tekstom, osobito s obzirom na presudu Suda Europskih zajednica u predmetu 230/1, Vlada Velikog Vojvodstva Luksemburga protiv Europskog parlamenta, kao i na odredbe Pravilnika o osoblju”.
- 6 Pismom od 21. ožujka 1983. predsjednik Parlamenta je od Odbora za poslovanje i predstavke zatražio mišljenje o pitanju „primjenjuje li se postupak predviđen člankom 49. na pitanja koja potpadaju pod unutarnju organizaciju Europskog parlamenta” i ako je odgovor potvrđan, što preostaje „od ovlasti koju je Rezolucija od 7. srpnja 1981. dodijelila Predsjedništvu” (radni dokument odbora, PE 84.980, od 18.5.1983.).
- 7 Pismom od 23. ožujka 1983. navedenom odboru postavljeno je drugo pitanje o mogućnostima podnošenja amandmana i rokovima za njihovo podnošenje (isti dokument br. PE 84.980).
- 8 Nakon što je na sjednici objavljen prijedlog rezolucije, jedan je potpis povučen, a dodana su druga četiri (zapisnik sa sjednice od 20.5.1983., SL C 161 od 20.6.1983., str. 155.).
- 9 Na sjednici od 20. svibnja 1983. predsjedatelj sjednice objavio je Plenarnoj skupštini da je „u skladu s izjavom predsjednika na sjednici od 10. ožujka 1983., prijedlog rezolucije [...] upućen članovima predsjedništva i Glavnom tajništvu, pri čemu to upućivanje nikako ne dovodi u pitanje rezultat odluka Odbora za poslovanje i predstavke”. U točki 5. zapisnika s ove sjednice umetnut je, iza navedene izjave, tekst sporne rezolucije s imenima potpisnika.
- 10 Mišljenje Odbora za poslovanje i predstavke od 18. svibnja 1983. upućeno je predsjedniku 2. lipnja 1983. U tom mišljenju odbor utvrđuje da je prijedlog sporne rezolucije dobio polovinu potpisa i „postao rezolucija Parlamenta kao i druge”. Iz tog mišljenja slijedi da se postupak iz članka 49. ne primjenjuje u slučajevima kada je „savjetovanje s Parlamentom obavljeno ili on mora preuzeti posebnu zadaću u vezi s vlastitom unutarnjom organizacijom” (navedeni dokument PE 84.980 od 18. svibnja 1983.).
- 11 Nakon prigovora podnesenog na temelju članka 111. stavka 4. Poslovnika kojim se osporavalo to tumačenje (zapisnik sa sjednice od 7.6.1983., dokument 85.065, SL C 184 od 11.7.1983., str. 17.) Parlament je na sjednici od 9. lipnja 1983. odobrio „zahtjev za upućivanje ovog tumačenja odboru” (zapisnik sa sjednice od 9.6.1983., dokument PE 85.067, SL C 184 od 11.7.1983., str. 104.).
- 12 Sljedećega dana, 10. lipnja 1983., Veliko Vojvodstvo Luksemburg podnijelo je ovu tužbu za poništenje dotične rezolucije.
- 13 Na sjednici od 10. listopada 1983. predsjednik je obavijestio Parlament da mu je predsjednik Odbora za poslovanje i predstavke dostavio svoje mišljenje prema kojemu, „nakon što je 9. lipnja 1983. Plenarna skupština odbila tumačenje koje je predložio taj odbor, on smatra da se Plenarnoj skupštini mora podnijeti prijedlog za izmjenu članka 49. Poslovnika [...] Takva

izmjena članka 49. svakako neće imati retroaktivan učinak". Nadalje, predsjednik je smatrao da „su stoga zadržke u pogledu rezolucije [...] uklonjene". Podsjetio je također „što se tiče biti i sadržaja rezolucije, na izjave koje je dao na sjednici od 10. ožujka 1983. to jest da će nadležna tijela razmatrati kako će se postupiti s tim tekstom, osobito s obzirom na presudu Suda Europskih zajednica u predmetu 230/81, Vlada Velikog Vojvodstva Luksemburga protiv Europskog parlamenta, kao i na odredbe Pravilnika o osoblju" (SL C 307 od 14.11.1983., str. 3.).

14 Odbor za poslovnik i predstavke u svojem je izvješću od 28. listopada 1983. (dokument sa sjednice Parlamenta 1-975, od 9.11.1983., PE 86.280 konačan) utvrdio, što se tiče njegovog tumačenja članka 49. da je „na plenarnoj sjednici od 9. lipnja 1983. Europski parlament odbacio to tumačenje" i predložio izmjenu navedenog članka.

15 Čini se da ni Predsjedništvo ni Glavno tajništvo dosad nisu donijeli mjere na temelju sporne rezolucije.

Dopuštenost

16 Parlament je protiv tužbe istaknuo dva prigovora nedopuštenosti: prvi koji se temelji na tome da je tužba preuranjena; drugi koji se temelji na neobvezujućem karakteru pobijane rezolucije.

17 Vezano uz prvi prigovor Parlament je u svojem odgovoru na tužbu istaknuo da sporna rezolucija ne podliježe tužbi jer na dan podnošenja tužbe nije bila konačan akt.

18 Ipak, kako iz odgovora na repliku, tako i iz izjava tuženika u usmenom dijelu postupka proizlazi da se od tog prigovora odustalo. Stoga ga se ne treba razmatrati.

19 Što se tiče drugog prigovora nedopuštenosti, sporna rezolucija predstavlja, prema mišljenju Parlamenta, običan poziv na djelovanje, upućen nadležnim tijelima, a to su u ovom slučaju Predsjedništvo i Glavno tajništvo, i ima za cilj samo predložiti, u slučaju potrebe, davanje političkih usmjerenja eventualnim odlukama tih tijela, a da pritom rezolucija ne određuje sadržaj tih odluka. Dakle, riječ je o administrativnom aktu koji se odnosi na unutarnju organizaciju Parlamenta i sâm po sebi ne proizvodi pravne učinke, te je tako iste prirode kao i rezolucija koja je bila predmet tužbe u predmetu 230/81.

20 Luksemburška vlada ističe da o odlučujućem karakteru rezolucije svjedoče kako njezin tekst tako i sadržaj jer ona predviđa konkretne mjere koje se osobito odnose na raspoređivanje osoblja i određuje precizne provedbene mjere.

21 U tom pogledu valja primijetiti, ne pridajući u tekstu sporne rezolucije pretjeranu važnost uporabi glagola „odlučuje", da iz sâmog teksta proizlazi da ona predviđa konkretne mjere koje se sastoje u stalnom raspoređivanju službi i osoblja Glavnog tajništva između Strasbourga i Bruxellesa.

22 Iako je točno da u točkama 2. i 3. sporne rezolucije Parlament zadužuje Predsjedništvo i Glavno tajništvo da provedu strukturne promjene i da pripreme mjere reorganizacije, on to čini jer je o tim promjenama i o toj reorganizaciji on odlučio i zahtijeva da raspoređivanje o kojem je odlučeno bude popraćeno provedbenim mjerama.

- 23 Iz toga slijedi da ispitivanje sadržaja sporne rezolucije otkriva njezin karakter precizne i konkretne odluke, koji proizvodi pravne učinke.
- 24 Stoga drugi prigovor nedopuštenosti valja odbiti.

Meritum

- 25 Luksemburška vlada smatra da je Parlament, donošenjem sporne rezolucije, prekoračio ovlasti koje su mu dodijeljene Ugovorom. Ona ističe da iako je Parlamentu dopušteno donositi prikladne mjere za dobro funkcioniranje njegovih službi, on bi to ipak morao učiniti poštujući ovlast dodijeljenu državama članicama da utvrde sjedište institucija, kao ovlast koja bi se izvršavala privremeno donesenim odlukama, kako je to priznao Sud u navedenoj presudi od 10. veljače 1983., u predmetu 230/81. U toj presudi Sud odlučuje da se u različitim mjestima rada može održavati samo infrastruktura neophodna za ostvarenje zadaća Parlamenta; svaka druga odluka o premještanju, potpunom ili djelomičnom, njegovog Glavnog tajništva predstavlja povredu članka 4. Odluke država članica od 8. travnja 1965. o privremenom sjedištu određenih institucija i određenih službi Zajednica. Međutim, kada odlučuje o „najracionalnijem raspoređivanju osoblja Glavnog tajništva” samo između Strasbourga i Bruxellesa, mjeri koja utječe na Tajništvo u cijelosti, Parlament ne poštuje granice koje je utvrdila navedena presuda Suda.
- 26 Prema mišljenju Parlamenta, on, „kako je to Sud potvrdio u predmetu 230/81, u točki 19., [...], neovisno o nadležnostima vlada država članica ima vlastitu nadležnost odlučivanja o svim pitanjima koja se tiču Zajednica i donošenja rezolucija o tim pitanjima [...]. Stoga sama činjenica donošenja rezolucije u području koje bi se moglo odnositi na države članice ne može predstavljati povredu nadležnosti država članica”.
- 27 Parlament osim toga ističe da se sadržaj sporne rezolucije mora ocijeniti uzimajući u obzir izjave njegovoga predsjednika od 10. ožujka i 10. listopada 1983., prema kojima Predsjedništvo i Glavno tajništvo zbog te rezolucije trebaju poduzeti mjere s obzirom na presudu Suda u navedenom predmetu kao i na odredbe Poslovnika o osoblju te da, s obzirom na te izjave koje je Parlament usvojio, sporna rezolucija ne teži izmjeni postojeće situacije na način koji je protivan presudi Suda.
- 28 Kao prvo, valja primijetiti da, iako je točno da se sporna rezolucija, nakon njezina donošenja, trebala uputiti Predsjedništvu i, iako je točno da je predsjednik Parlamenta izjavio da će nadležna tijela Parlamenta „razmotriti kako će se postupiti s tim tekstom, osobito s obzirom na presudu Suda Europskih zajednica u predmetu 230/81”, ostaje činjenica da je, donošenjem te rezolucije, Parlament, s jedne strane, potvrdio svoju nadležnost za donošenje spornih mjera i, s druge strane, htio provesti svoju namjeru raspoređivanja svojih službi i svojega osoblja u druga mjesta osim u Luxembourg. U tim okolnostima, usklađenost te rezolucije s odlukom država članica od 8. travnja 1965. mora se ocijeniti zasebno.
- 29 Kao drugo, valja podsjetiti da članak 4. Odluke od 8. travnja 1965. o privremenom sjedištu određenih institucija i službi Zajednica (SL 152 od 13.7.1967., str. 18.) predviđa da „Glavno tajništvo Skupštine i njegove službe i dalje budu u Luxembourggu”. Također valja istaknuti da je Sud u navedenoj presudi precizirao da Parlament mora biti u stanju u različitim mjestima rada, odnosno izvan mjesta u kojemu se nalazi njegovo Glavno tajništvo, održavati neophodnu infrastrukturu kako bi osigurao da u svim tim mjestima može obavljati zadaće koje su mu dodijeljene Ugovorima”.

- 30 Sud je ipak dodao da premještaji osoblja ne mogu prekoračiti navedene granice jer svaka odluka o potpunom ili djelomičnom premještaju Glavnog tajništva Parlamenta ili njegovih službi predstavlja *de iure* ili *de facto* povredu članka 4. Odluke od 8. travnja 1965. i jamstava koja je ta odluka trebala pružiti Velikom Vojvodstvu Luksemburgu na temelju članka 37. Ugovora o osnivanju jedinstvenog Vijeća i jedinstvene Komisije Europskih zajednica.
- 31 Ispitivanje sadržaja sporne rezolucije ukazuje na to da te granice nisu poštovane. Naime, ona izričito predviđa raspoređivanje osoblja Glavnog tajništva između Strasbourga i Bruxellesa i njegovo stalno sjedište u tim mjestima. U svojoj zadnjoj uvodnoj izjavi, ona Luxembourg dodjeljuje „ulogu da i dalje bude sjedište sudskih i financijskih institucija”. Stoga Luxembourg više ne bi bio sjedište Tajništva.
- 32 Iz prethodno navedenoga proizlazi da je Parlament prekoračio svoje ovlasti i stoga se sporna rezolucija mora poništiti.

Troškovi

- 33 Na temelju članka 69. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove.
- 34 Budući da Parlament nije uspio u postupku, nalaže mu se snošenje troškova.

Slijedom navedenoga,

SUD

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Rezolucija Europskog parlamenta o „donošenju zaključaka o izvješću Zagari koje je Europski parlament usvojio 7. srpnja 1981.” (SL C 161 od 20.6.1983., str. 155.).**
- 2. Europskom parlamentu nalaže se snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg 10. travnja 1984.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: francuski